

fattige og arbejdsløse Mænd og at Kvinderne ikke bør forøge de Fattiges og de Arbejdsløses Tal, da kunde dertil for det første svares, at hvor ondt det end gjør Kvinderne at maatte bringe Mændene under en endnu haardere Konkurrence, end Tilfældet alt er, kan f. Ex. den Halvdel af de voxne Kvinder, der i Kjøbenhavn er Ugifte eller Enker og som saadanne uden Forsørgere, selv i dette Ords gamle Forstand, dog virkelig ikke af vidtdreven Medlidenhed med Mændene sidde med Hænderue i Skødet og vente, at der skal flyve dem stegte Duer ind i Munden. De maa ud paa Gaden og søge Arbejde som de andre, de maa prøve deres Lykke saa godt som Mændene. Men de har ved Siden af ogsaa godt Haab om, at det ikke skal gaa saa galt til, som Hr. Linderberg præker. Thi jo mere de arbejder, des flere Produkter kommer der til Verden, des billigere bliver Produkterne — og disse mange billige Produkter vil Kvinderne faa Midler til at kjøbe netop ved deres Arbejdsindsindtægt. At der kan komme drøje Overgangstilstande imens, overses ikke, og denne Følge af det kvindelige Arbejdsudbud har jo mange Gange været taget op til Behandling — vi kan saaledes bl. a. henvise til det af „Dansk Kvindesamfund“ udgivne Skrift *„Om Kvindens Adgang til Erhverv“* ved *Marcus Rubin* —, men overalt er man kommet til det Resultat, at Samfundet ikke alene ingen Ret har til at tvinge Kvinden til det naturstridige: at hun skal lade være at arbejde efter Evne, men at det ogsaa i Længden vil staa sig bedst ved at faa en saa stor Del af Menneskeslægten forvandlet fra blot nydende til ogsaa ydende.

Et skal vi derimod være enige med Hr. Linderberg om: den store sociale Brøst, der holder saa mange nede paa Existensmulighedens laveste Trin, maa alle, Mænd og Kvinder i Forening søge at raade Bod paa. Fattigdom, Arbejdsløshed, Erhvervsusikkerheden, ja til Tider og Steder den skære Nød, bør afhjælpes enten paa den bestaaende Samfundsordnings Grund, eller, om nødvendigt, paa Basis af nye Ordninger. Men vi kan ingen Ordning tænke os, hvor det er bedre ikke at udvikle sin Person og sine Evner end at udvikle dem, ikke at arbejde, end at arbejde. Ja, vi frygter, at hvis Kvinderne ikke af al Magt allerede nu tager fat for at delagtiggjøre sig i den almindelige Udvikling og hæve deres Personers og deres hele Køns aandelige og materielle Existens — saa vil man, naar den